

Setkání s živou poezií

V Praze na náměstí Míru začal fungovat poeziomat – skříňka, která kolemjdoucím na přání odrecituje verše známých českých básníků, čtu zprávu v týdeníku Respekt. Zajímavý nápad, myslím si. U nás na gymnáziu jej však nepotřebujeme, usmívám se.

V minulém kalendářním roce nás v předmětové komisi českého jazyka oslovil nápad zapojit se do celostátní iniciativy nazvané Noc s poezií. Přestože aktivita byla vyhlášena na podzimní měsíce, především říjen a listopad, my jsme se s kolegyněmi rozhodly využít období po jarních prázdninách, tedy únor. Byly jsme zvědavé, jak náš experiment dopadne a zda se i mezi dnešními studenty najdou odvážlivci, kteří mají co říct k takto exkluzivní oblasti lidského umění.

V pátek 27. února 2015 v 19 hodin se v nezvykle tiché a ztemnělé budově školy sešlo 18 nadšenců z řad studentů vyššího i nižšího gymnázia (během večera se k nám ještě další dva připojili) a tři pedagožky. Nejdříve jsme společnými silami proměnili učebnu dějepisu a třídu 1. A v doupata milovníků poezie. Když jsme se pak společně sešli v dějepisné třídě, vzájemně jsme se představili a také jsme ostatní seznámili se svými očekáváními ohledně večerního programu. Ukázalo se, že někteří jsou vášnivými čtenáři - a to i poezie - někteří dorazili ze zvědavosti, další se chtěli o poezii a básnících dozvědět něco navíc, jiní prostě chtěli vyjít ze školního stereotypu a poznat ostatní studenty a vyučující z dosud neznámé stránky.

Poté jsme se na dvě hodiny rozdělili do tříd podle věku. S děvčaty z primy a sekundy (žádný chlapec se mezi nás protentokrát ještě neodvážil) jsme nejdříve přečetly povídku *Básník* Karla Čapka, která nás pobavila i poučila. Přemýšlely jsme také nad tím, proč lidé básničky píšou a čtou, dokonce vyšlo najevo, že i mezi námi jsou autorky básnických textů. Pak jsme se podělily o své zkušenosti s četbou poezie, o tituly oblíbených sbírek a jména preferovaných autorů. Protože vstupenkou na celou akci byl výtisk oblíbené sbírky, přečetly jsme z ní ostatním své nejmilejší texty. Znalosti a schopnosti v oblasti poezie prověřilo několik veselých kvízů, které jsme společně úspěšně zdolaly. Abychom nezůstaly jenom u teorie a pasivního přístupu k tématu, zkusily jsme si po krátkém zasvěcení do kouzla limericku vytvořit svůj vlastní text – a věru všechny se povedly znamenitě, což později během večera ocenili i studenti vyšších ročníků, kteří si naše výtvary vyslechli. Využily jsme také toho, že nedávno ve škole proběhlo školní kolo recitační soutěže, a po řečnické rozcvičce zazněl krásný přednes skvělých textů. I o ten jsme se později podělily se „staršáky“.

Studenti kvarty až maturitního ročníku (dokonce se zapojil i jeden absolvent školy!) se s kolegyněmi Štindlovou a Prudíkovou pustili do vzájemného představování konkrétních oblíbených sbírek a veršů. Na oknech poblikávaly plamínky svíček, ale hlavní světlo místnosti poskytovala stolní lampa umístěná vedle pohodlného měkkého křesla. Do něj postupně usedli všichni zúčastnění a každý po svém představil „svého“ básníka. Četlo se zvesela, to když přišly na řadu texty T. Burtona, K. Plíhala, J. Žáčka či autorské výtvary dvou studentek.

Četlo se zájmem, protože jedna z účastnic citovala básničky ze zažloutlých stránek vojenského deníku svého pradědečka, který sloužil v roce 1906 jako voják v Bosně. Četlo se s naléhavostí v hlase – verše J. Wolкера, Ch. Baudelaira, J. Skácela, J. Demla, K. Kryla. Četlo se s trochou strachu – slova E. A. Poea, K. J. Erbena. Četlo se se zaujetím pro dávnou čínskou i japonskou poezii. A hlavně četlo se s velikou láskou, kterou jsme hltali z veršů Kainarových, Hrubínových, Seifertových, Nezvalových či Hrabětových. Teploučko přikrývek a polštářků, chuť voňavého čaje, mudrování nad vyřčenými slovy a někdy naopak jen ticho, v němž pomalu doznívala – právě tohle vytvořilo naprosto unikátní atmosféru únorové noci...

Pak už to chtělo jen sebrat odvalu, baterku, zubní kartáček a okusit, jaké stíny běhají po školních chodbách v půl druhé po půlnoci.

Ráno jsme ještě společně posnídali v klubovně a poté vyrazili strávit víkend sice každý po svém, ale s láskou k poezii v duši.

Opravdu, automat na poezii u nás ve škole nevyužijeme, my se s ní (naštěstí) setkáváme v živé podobě!

Dagmar Handová a Barbora Štindlová, Gymnázium Velké Meziříčí

Foto Markéta Prudíková

Foto Markéta Prudíková